

Sygn. akt II Ca 7/13

Sygn. akt II Ca 7/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Maria Kołcz

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. C.**

przeciwko **Towarzystwu (...) SA**

w W.

o zapłatę 70.000 zł

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt I C 1329/09

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 1.200 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 7/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 listopada 2012r. Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 85.663,40 zł. z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 20.000 zł od 1 stycznia 2008r., 50.000 zł. od 10 listopada 2011r., 9.058 zł. od 1 stycznia 2008r., 6.575 zł. od 26 marca 2012r., w pozostałym zakresie oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. Bezspornym między stronami było, że: strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległa powódka w dniu 15 listopada 2006 roku; z tego tytułu strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 1130,80

zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Sąd ponadto ustalił, że w wyniku wypadku komunikacyjnego w powódki stwierdzono:

- przewlekłe zapalenie błony maziowej stawu kolanowego lewego, w wyniku upadku na kolana w momencie potrącenia przez nadjeżdżający samochód, schorzenie to rokuje wyleczenie (1% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego ortopedy, k. 186, 187);
- aksonalne uszkodzenie prawego nerwu strzałkowego, (10% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego ortopedy, k. 246);
- zespół bólowy szyjny pourazowy typu cervicalgii z rwą barkowo-ramieniową parestetyczną, obustronną (objawy porażenia korzeni nerwowych, 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego neurochirurga, k. 491);
- zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy typu lumbalgii (objawy porażenia korzeni nerwowych, 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego neurochirurga, k. 491);
- prawostronny niedosłuch odbiorczy w zakresie tonów wysokich (5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego laryngologa, k. 264);
- stan po urazie twarzoczaszki z pourazową artropatią w stawach skroniowo-żuchwowych; Perspektywy na przyszłość są dobre. Powódka wymaga leczenia protetycznego w celu zmniejszenia dolegliwości artropatii stawów skroniowo-żuchwowych. Uszkodzenie prawego stawu skroniowo-żuchwowego skutkuje niepełnym rozwarciem ust i bólem przy spożywaniu posiłku (5% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego chirurga szczękowego, k. 333);
- zespół nerwicy pourazowy typu cerebrastenii pourazowej z zespołem bólów i zawrotów głowy oraz symptomatologią psychosomatyczną (psychonerwicową) dotyczącą subiektywnych zmian dermatologicznych (10% trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg opinii biegłego psychiatry i neurochirurga, k. 203, 378). Skutkiem wypadku komunikacyjnego są ponadto zaburzenia stresowe pourazowe, z powodu których powódka pozostaje nieprzerwanie w leczeniu farmakologicznym od stycznia 2007 roku. Nasilenie tych zaburzeń u powódki jest zmienne, powodują one znaczny dyskomfort psychiczny, a okresowo obniżają jakość funkcjonowania powódki. Powódka wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego. Natomiast przebyty uraz głowy, bez zmian w zakresie kości czaszki i struktur mózgowia, nie pozostawił trwałych skutków neurologicznych.

W sumie u powódki stwierdzono 37 % trwały uszczerbek na zdrowiu.

Natomiast ze strony narządu wzroku nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu, ostrość widzenia w obu oczach jest prawidłowa. Powódce potrzebne są jedynie szkła korekcyjne do dali. Rokowania na przyszłość są dobre. Związku z doznany urazem nie mają także - rozpoznane u powódki - zmiany zwyrodnieniowo -dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Natomiast dolegliwości bólowe powódki w zakresie kończyn dolnych, spowodowane są zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi, przebyty urazem kręgosłupa, urazem kończyny dolnej lewej ze złamaniem kości strzałkowej i urazem nerwu strzałkowego prawego, jak również skutkiem zespołu pozakrzepowego w podudziu kończyny dolnej lewej.

Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, wesołą, towarzyską, uprawiała sport (piesze i rowerowe wędrowki). Po zdarzeniu powódka wymagała opieki innych osób. Opiekowała się nią córka i były mąż. Na zabiegi rehabilitacyjne i do lekarzy powódka jeździła taksówkami, ponieważ jej stan zdrowia nie pozwalał na korzystanie ze środków komunikacji miejskiej. Zmuszona też była do zakupu odpowiedniego obuwia oraz ubioru na zajęcia rehabilitacyjne (dres, obuwie sportowe, rajstopy ściągające i usztywniające nogę). Po wypadku powódka zmieniła się, przestała utrzymywać kontakty towarzyskie, stała się płacziwa, nerwowa i konfliktowa. Od tego czasu ciągle narzeka na bóle kręgosłupa, kończyn, szczęki, głowy, skarży się na stany lękowe, drętwienie i sinienie rąk, bezsenność i często kuleje. Powódka od dnia wypadku pozostaje pod opieką lekarzy: psychiatrów oraz ortopedy - traumatologa. Codziennie

zażywa leki, m. in. przeciwbólowe i antydepresyjne. Dotychczasowy koszt leczenia powódki, na który składają się powyższe wydatki oraz koszty wizyt lekarskich, badań diagnostycznych, zakupu leków, zabiegów rehabilitacyjnych, pomocy pielęgniarskiej, wyniósł 15.633,40 zł.

Rozważając tak dokonane ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione. Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wskazanych wyżej opiniach biegłych różnych specjalności. W ocenie Sądu, opinie te sporządzone zostały rzetelnie i rzeczowo, w oparciu o zgromadzoną historię choroby i badanie powódki. Opinie biegłych, z zakresu laryngologii, okulistyki i chirurgii szczękowej, nie były przez strony kwestionowane. Sąd oddalił natomiast wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego laryngologa na okoliczność ustalenia, czy zmiany w zakresie skrzywienia przegrody nosowej mają charakter pourazowy, ponieważ biegły z zakresu otolaryngologii - badając powódkę - stwierdził prawo i lewostronne skrzywienie przegrody nosa, nie wiążąc jednak tego schorzenia z przebyłym wypadkiem. Ponadto w ostatniej przeprowadzonej opinii biegłego H. A., nie stwierdzono konieczności przeprowadzania dalszych opinii, poza opinią biegłego z zakresu angiologii, jednak o pominięciu tego dowodu wniosła powódka. Opinię biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii J.J. Sąd uwzględnił jedynie w zakresie specjalności tego biegłego i wobec tego przyjął wartość trwałego uszczerbku w wysokości 1% (z uwagi na przewlekłe zapalenie błony maziowej stanu kolanowego lewego, k. 186 i 187, do tego schorzenia biegły H. A. nie odniósł się) oraz 10% z tytułu aksonalnego uszkodzenia prawego nerwu strzałkowego (opinia uzupełniająca, k. 246). Biegły J. J. szczegółowo uzasadnił wysokość 10% uszczerbku z tytułu trwałego uszkodzenia nerwu strzałkowego, odnosząc się do podstawy prawnej, tj. pkt 181u oceny procentowej stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu... (Dz. U. Nr 234, poz. 1974 ze zm.) i określając ten uszczerbek w granicach wskazanych w załączniku oraz przedłożonego przez powódkę badania emg. Natomiast w opinii biegłego H. A. brak było, jak wskazał Sąd, poza odniesieniem do w/w punktu oceny procentowej, uzasadnienia przyjętego uszczerbku. Wobec tego odnośnie w/w schorzeń Sąd uznał za miarodajną opinię biegłego J. J.. Sąd pominął natomiast ustalenia tego biegłego w zakresie ustalenia 10% uszczerbku na zdrowiu, w zakresie schorzeń nerwu trójdzielnego, bowiem – jak wskazał biegły – problematyka schorzeń nerwu trójdzielnego wykracza poza kompetencje i wiedzę ortopedy.

W pozostałym zakresie, tj. schorzeń zespołu bólowego szyjnego typu cervicalgii oraz lędźwiowo-krzyżowego typu lumbalgii (objawy porażenia korzeni nerwowych), Sąd oparł ustalenia faktyczne o opinię biegłego neurochirurga H. A., ponieważ biegły J. J. nie odniósł się do tych schorzeń. Biegły H. A. określił trwały uszczerbek z tego tytułu w sumie na 6% wskazując, iż rodzaj schorzenia odniósł do pozycji najbardziej zbliżonej (pkt 94 a i c). Również biegły z zakresu psychiatrii i neurologii szczegółowo uzasadnił wysokość przyjętego uszczerbku na zdrowiu, diagnozując u powódki pourazowe zaburzenia stresowe, związane z przebyłym urazem głowy, bez zmian w zakresie kości czaszki i struktur mózgowia (odpowiadającej pkt 10a oceny procentowej), skutkujące trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 10%. Ponadto, ustalenia te potwierdzone zostały przez biegłego z zakresu neurochirurgii H. A.. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach świadków oraz przesłuchaniu powódki. Zeznania te wzajemnie się uzupełniają, są spójne i logiczne, brak zatem podstaw, aby odmówić im wiary. Co więcej zeznania powódki w zakresie jej subiektywnych odczuć bólowych, znajdują potwierdzenie w opisanych powyżej opiniach biegłego. Nadto, za podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, przyjęto dokumentację zgromadzoną przez powódkę, a mianowicie historie choroby, zaświadczenia lekarskie i wyniki badań oraz dowody potwierdzające wysokość poniesionych przez powódkę kosztów leczenia i rehabilitacji. Na koszty te, poza kosztem zakupu leków i zabiegów rehabilitacyjnych zleconych przez lekarzy specjalistów (zgodnie z załączonymi zaświadczeniami i historiami choroby), kosztem wizyt lekarskich i badań diagnostycznych, składają się również wykazane przez powódkę koszty przejazdu oraz odpowiedniego ubioru niezbędnego do zaleconych ćwiczeń rehabilitacyjnych. Koszty te pozostają w ścisłym związku przyczynowym ze zdarzeniem, w wyniku którego powódka doznała tak znacznego, trwałego uszczerbku na zdrowiu (37%). Odnosząc się do podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sąd wskazał przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. zgodnie z którym, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 k.c. choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to,

że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2008 roku w sprawie V KK 45/08, LEX 438427). Wartość odpowiednia to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne, w postaci bólu i innych dolegliwości, jak i cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Natomiast celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne oraz psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. W niniejszej sprawie Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia uwzględnił przede wszystkim okoliczność, iż obrażenia doznane przez powódkę, na skutek wypadku komunikacyjnego (za które odpowiedzialność ponosi strona pozwana), spowodowały trwałe - aż 37% - uszczerbek na zdrowiu. Wypadek oraz kilkuletni okres leczenia, rehabilitacji i utrzymywania się dolegliwości bólowych, niewątpliwie przysporzył powódce cierpienia fizycznych i psychicznych, potęgując u niej poczucie bezradności i niedołężności, odbierając jej chęć do życia. Ponadto podkreślenia wymagał fakt, że dolegliwości bólowe nie ustąpiły mimo długotrwałej rehabilitacji, a stan psychiczny powódki nie uległ poprawie i nadal wymaga leczenia farmakologicznego. Poza tym, podkreślić należało, że powódka przed wypadkiem była osobą czynnie uprawiającą sport, wesołą i towarzyską. Natomiast obecnie jej życie zmieniło się diametralnie, ponieważ na skutek pourazowych zaburzeń psychicznych stała się osobą płacziwą, chwiejną emocjonalnie, zamkniętą w sobie. Dolegliwości bólowe i przebyte urazy uniemożliwiają jej normalne poruszanie się i oddawanie życiowej pasji (turystyce). Wobec powyższego Sąd uznał, że zrekompensowaniem krzywdy doznanej przez powódkę będzie przyznanie zadośćuczynienia w dochodzonej przez nią kwocie – 70.000 zł. W ocenie Sądu wysokość zadośćuczynienia żądana przez powódkę (przy uwzględnieniu wypłaconego już przez stronę pozwaną zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł), odpowiada doznanej przez nią krzywdzie, będzie odczuwalna dla poszkodowanej i przyniesie jej równowagę emocjonalną zapewniając środki na dalsze leczenie, czy zabiegi rehabilitacyjne. Kwota ta, winna zrekompensować powódce doznane cierpienia i utraconą sprawność fizyczną. Przyznana wysokość zadośćuczynienia nie jest nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, nie stanowi też wartości symbolicznej. Nadto podkreślić należało, iż poza opisaną powyżej szkodą niemajątkową powódka, w wyniku w/w wypadku doznała szkody majątkowej. Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Do grupy wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała i wywołaniem rozstroju zdrowia powódki, zaliczyć należało: koszty leczenia (koszty lekarstw, pomocy pielęgniarstwa, zabiegów rehabilitacyjnych i zmniejszających dolegliwości bólowe, w tym również akupunktury), specjalnego odżywiania się (również zażywania - kwestionowanych przez stronę pozwaną - witamin), nabycia odpowiedniego obuwia itp. Do tej grupy zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na w/w zabiegi i do lekarzy. Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił, iż powódka poniosła szkodę majątkową w wysokości 15.633,40 zł i przyznał powódce odszkodowanie w w/w wysokości (poza wypłaconą przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego kwotą 1130,80 zł). Orzeczenie w przedmiocie odsetek wydane zostało na podstawie art. 481 k.c., przyjmując za ich datę początkową: odnośnie zasądzonego odszkodowania w kwocie 9.058 zł i zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł - wskazaną w pozwie datę następującą po wezwaniu do zapłaty (1 stycznia 2008 roku); zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł i odszkodowania w kwocie 6.575,40 zł od daty rozszerzenia powództwa, tj. odpowiednio od dnia 10 listopada 2011 roku (k. 354) i dnia 26 marca 2012 roku (k. 433). W pozostałym zakresie żądanie odsetek, tj. od dnia 15 listopada 2006 roku, podlegało oddaleniu. Sąd oddalił również pozostałe wnioski dowodowe stron uznając, że zmierzają one do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie.

Apelację co do pkt I, w zakresie kwoty 15000 zł. oraz co do pkt III i IV wyroku, wniosła strona pozwana, zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, polegającą na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% za uraz w postaci aksonalnego uszkodzenia prawego nerwu strzałkowego, podczas gdy biegły neurochirurg ustalił 2% uszczerbku za ten uraz.

Wskazując na powyższy zarzut pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w wyżej wskazanym zakresie z uwzględnieniem kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, mających uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i zważył co następuje. Apelacja strony pozwanej nie jest uzasadniona. Odnosząc się zaś do jej jedyne go zarzutu, w pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy przekonująco wyjaśnił w rozważaniach uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z jakich przyczyn stanął na stanowisku, że uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z aksonalnym uszkodzeniem prawego nerwu strzałkowego, winien wynosić 10%, a nie 2%, jak chciałaby strona pozwana, a zarzut i dalsze wywody apelacji nie podważają w tym przedmiocie stanowiska Sądu pierwszej instancji i uzasadniającej je argumentacji, które Sąd Okręgowy podziela. Gdy bowiem pkt 181 ppkt u załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu... (Dz. U. Nr 234, poz. 1974 ze zm.) stanowi, że w przypadku całkowitego lub częściowego uszkodzenia nerwu strzałkowego, w zależności od stopnia zaburzeń, przyjmowany jest uszczerbek na zdrowiu w rozmiarze od 10 do 20%, to zasadnie Sąd pierwszej instancji za miarodajną uznał opinię uznającą za właściwe przyjęcie właśnie uszczerbku 10%, a zatem w wymiarze minimalnym. Nie jest zaś przekonująca, wbrew stanowisku apelującej, opinia przez nią wskazywana, biegłego z zakresu neurochirurgii H. A., przyjmująca 2% uszczerbek w związku z powyższym uszkodzeniem (a zatem poniżej wymiaru minimalnego), z uwagi na brak dysfunkcji ruchowej kończyny, gdyż powołane Rozporządzenie daje podstawy do przyjęcia, że brak takiej dysfunkcji uzasadnia stwierdzenie uszczerbku we wskazywanym przedziale, a w tej sytuacji zasadne jedynie jest jego ustalenie, co prawidłowo przyjął biegły J. J., w wymiarze minimalnym, tj. 10%. Również, wbrew wywodom skarżącej, fakt, że opinia na którą się powołuje została wydana później niż opinia, na której oparł się Sąd Rejonowy i dotyczy ona, jak podnosi apelacja, aktualnego stanu zdrowia powódki, to jednak z opinii biegłego J. J. wynika, że wartość procentową uszczerbku na zdrowiu powódki z powodu trwałego uszkodzenia nerwu strzałkowego należało uznać za ostateczną. Skoro zatem pozwana nie wykazała wnioskowanymi dowodami swoich racji w kwestii powyższego stopnia uszczerbku, to jej stanowisko nie mogło podlegać akceptacji. Niezależnie natomiast od powyższych wywodów oraz rozważanego zarzutu apelacji, wskazać należy, że nawet przyjmując uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z aksonalnym uszkodzeniem prawego nerwu strzałkowego, na poziomie 2%, to należne jej zadośćuczynienie winno byłoby i tak zamykać się kwotą przyjętą przez Sąd Rejonowy. Stopień doznanego uszczerbku stanowi bowiem tylko jeden z elementów podlegających ocenie przy określeniu kwoty zadośćuczynienia, a mając na uwadze łączny stopień tego uszczerbku na zdrowiu powódki, nawet przy uwzględnieniu jego zakresu, jak wyżej wskazano, w wymiarze jaki uważa za stosowny pozwana (29%), jak i pozostałe okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, wymienione w uzasadnieniu Sądu Rejonowego (w tym rodzaj i ilość doznanych obrażeń, konieczność leczenia, znoszenia bólu i traumatycznych przeżyć, które powinny zawsze być oceniane indywidualnie, w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej cech osobowych, a w odniesieniu do powódki stopień nasilenia związanych ze zdarzeniem i jego skutkami negatywnych emocji, był znaczny), brak było podstaw do przyjęcia zawyżenia w zaskarżonym wyroku należnego A. C. zadośćuczynienia. Mając zatem na uwadze również te względy za nieuzasadnione należy również uznać wywody uzasadnienia apelacji, co do pozytywnych rokowań niektórych schorzeń powódki, istniejących w związku z wypadkiem, zawartych w części sporządzonych opinii, gdyż opinie te stwierdzały przede wszystkim uszczerbki uzasadniające, jak już wskazano, wysokość przyznanego powódce zadośćuczynienia, a jedynie co do tylko niektórych ze schorzeń, biegli wskazali na powyższe pozytywne rokowania.

Nie znajdowało również żadnych uzasadnionych podstaw zaskarżenie przez stronę pozwaną rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w przedmiocie kosztów procesu oraz zwrotu powódce ze środków Skarbu Państwa nadpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłych, skoro apelacja nawet nie przytoczyła żadnych zarzutów dotyczących powyższych orzeczeń.

Wobec zatem prawidłowości orzeczenia Sądu Rejonowego i braku jego skutecznego podważenia przez zarzuty apelacji, apelacja ta, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację (pkt I), a o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II) orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zmianami).